

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 października 2018 roku około godz. 12.30 w J. , woj. (...) na drodze krajowej (...) przed wjazdem na rondo (...) pokrzywdzony W. B. kierujący samochodem marki L. nr rej. (...) stał na czerwonym świetle na środkowym pasie ruchu . Po włączeniu się zielonego światła dla jego kierunku ruchu kierujący samochodem marki L. nr rej. (...) pokrzywdzony W. B. ruszył , jednak wobec faktu iż znajdujący się przed nim samochód miał problemy z ruszeniem był zmuszony wykonać manewr hamowania . Jadący za samochodem marki L. nr rej. (...) obwiniony M. K. kierujący samochodem marki R. nr rej. (...) nie dostosował prędkości do panujących warunków na drodze oraz nie zachowała bezpiecznej odległości od poprzedzającego go pojazdu w wyniku czego najechała na tył samochodu marki L. nr rej. (...), kierowanego przez W. B. . W wyniku tego zdarzenia samochód marki L. nr rej. (...) doznał uszkodzeń w postaci : zarysowania powierzchni lakierniczej na zderzaku tylnym poniżej zaczepów w środkowej jego części szerokości ok. 3 cm i długości nie mniejszej niż 20 cm , nadto na wysokości prawej rury wydechowej powyżej na tylnym zderzaku wgniecenia karoserii w wyniku czego widoczny jest zarys wspornika za zderzakiem , powierzchnia w tym miejscu popękana, problem z otwarciem i zamknięciem tylnej kłapy bagażnika (k. 9-12 , k. 13-17 i k. 25) . Rodzaj napraw jakich wymagał samochód marki L. nr rej. (...) wskazuje faktura Vat z dnia 02 listopada 2018 r. wystawiona przez (...) Sp. z o.o. Sp.k. w M. (k. 25) .

Samochód marki L. nr rej. (...) jest samochodem służbowym którego właścicielem jest (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L. której prezesem zarządu i jedynym wspólnikiem jest W. B. (k. 69-75) .

Obwiniony M. K. ma ukończone 22 lata , jest kawalerem nie ma nikogo na utrzymaniu, student pozostaje na utrzymaniu rodziców , nie był karany, nie leczy się odwykowo , ani psychiatrycznie .

Sąd powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie następujących dowodów : częściowo wyjaśnień obwinionego M. K. (k. 30 i k. 76-77) , zeznań świadków : W. B. (k. 3 , k. 6 i k. 77) i K. B. (k. 85-86) oraz dokumentów w postaci : kserokopii dowodu rejestracyjnego (k. 8) , protokołu oględzin (k. 9-12) , dokumentacji fotograficznej (k. 13-17) , pisma z (...) (k. 18, k. 20) , notatki urzędowej (k. 22) , pisma pokrzywdzonego (k. 23) , faktury (k. 25) , informacji z (...) (k. 26) i sprzeciwu od wyroku nakazowego (k. 51-53) oraz informacji z KRS (K. 69-75) .

Obwiniony M. K. stanął pod zarzutem , iż : w dniu 21 października 2018 roku na drodze krajowej (...) – obwodnicy msc. J. przed sygnalizacją świetlną, kierując pojazdem marki R. nr rej. (...), nie zachował należytej ostrożności i spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że najechał na pojazd marki L. nr rej. (...) kierowany przez W. B. powodując uszkodzenia tylnej części pojazdu na wysokości tylnego zderzaka, to jest popełnienia wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. .

Obwiniony M. K. podczas przesłuchania w postępowaniu wyjaśniającym i na rozprawie przed Sądem nie przyznała się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśniła iż w jego ocenie podczas zdarzenia które miało miejsce w dniu 21 października 2018 r. na obwodnicy J. nie najechała na tył samochód marki L. nr rej. (...) . On dość mocno zahamował za stojącym przed nim na światłach samochodem marki L., ale w jego ocenie nie doszło do kontaktu między samochodami . Po tym zdarzeniu wysiadł z samochodu, jednak nie stwierdził by samochód marki L. miał jakieś uszkodzenia , a jego samochód i samochód marki L. się nie stykały. Następnie obwiniony M. K. opisała swoje zachowanie oraz zachowanie kierującej samochodem marki L. po tym zdarzeniu (k. 30 i k. 76-77) .

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego M. K. w części której wyjaśnił iż dość mocno zahamował za stojącym przed nim samochodem marki L. oraz opisała swoje zachowanie oraz zachowanie kierującego samochodem marki L. po tym zdarzeniu. W tym zakresie wyjaśnienia obwinionego M. K. są jasne , dokładne i korespondują z całością

zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zwłaszcza z zeznaniami świadków W. B. (k. 3 , k. 6 i k. 77) i K. B. (k. 85-86) .

Sąd nie dał w wiary pozostałej części wyjaśnień obwinionego M. K. zwłaszcza odnośnie faktu iż nie najechała on na tył samochodu marki L. . W tym zakresie wyjaśnienia obwinionego M. K. są niejasne, nielogiczne , wewnętrznie sprzeczne i nakierowane na uniknięcie odpowiedzialności za popełniony przez niego czyn. Należy wskazać iż zeznań świadków : W. B. (k. 3 , k. 6 i k. 77) i K. B. (k. 85-86) wynika kategorycznie że w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 21 października 2018 r. w na skutek najechania przez samochód marki R. kierowany przez obwinionego M. K. na tył samochodu marki L. doznał on uszkodzeń . Fakt ten potwierdza protokół oględzin samochodu marki L. nr rej. (...) i dokumentacja fotograficzna , które zostały wykonane w dniu 21 października 2018 r. w godzinach od 13.35 do 13.50 (k. 9-12 i k. 13-17) , a więc bezpośrednio po tym zdarzeniu drogowym , które miało miejsce około godziny 12.30 . Ponadto rodzaj uszkodzeń jakie doznał samochód marki L. nr rej. (...) w dniu 21 października 2018 r. potwierdza faktura (k. 25). To przeczy wyjaśnieniom obwinionego M. K. z których wynika iż nie najechał na tył samochodu marki L. i gdy po tym zdarzeniu drogowym wysiadł ze swojego samochodu marki R. nie stwierdził żadnych uszkodzeń w samochodzie marki L. .

Wyżej wskazane fakty dyskwalifikują prawdziwość wyjaśnień obwinionego M. K. w zakresie jakim Sąd nie dał im wiary .

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków : W. B. i K. B. jako jasnym , dokładnym i korespondujących z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego .

Z zeznań świadka W. B. (k. 3 , k. 6 i k. 77) kierującego samochodem marki L. nr rej. (...) i świadka K. B. (k. 85-86) - pasażera tego samochodu wynika iż w dniu 21 października 2018 r. około godz. 12.30 jadąc w kierunku W. zatrzymali na środkowym pasie na czerwonym świetle przed rondem (...) w J. . Przed nimi stały 2-3 inne pojazdy . W pewnej chwili poczuli uderzenie w tył ich samochodu i usłyszeli huk . Zobaczyli iż jadący za nimi samochód marki R. nr rej. (...) w nich uderzył. W ich ocenie kierujący tym samochodem się zagapił wobec faktu iż W. B. , gdy ruszył po włączeniu się zielonego światła musiał przyhamować gdyż znajdujący się przed nim samochód miał problemy z ruszeniem . Z dalszych zeznań tych świadków wynika iż zarówno W. B. jak i kierujący samochodem marki R. młody mężczyzna wysiedli ze swoich samochodów , a kierujący samochodem marki R. zaczął twierdzić iż nic się nie stało . Następnie kierujący samochodem marki R. zaczął twierdzić że W. B. próbuje wyłudzić od niego odszkodowanie i uniemożliwił wykonanie W. B. zdjęć jego samochodu . W. B. zaproponował wezwanie Policji , jednak mężczyzna ten wsiadł do swojego samochodu marki R. i odjechał. Z dalszych zeznań świadków W. B. i K. B. wynika iż niezwłocznie udali się do KP w J. celem zgłoszenia tego wykroczenia i dokonania oględzin ich samochodu marki L. .

Fakt, że wymienieni wyżej świadkowie precyzyjnie określają zakres swojej wiedzy na temat zdarzeń, w zakresie których sąd dał wiarę zeznaniom tych świadków, świadczy zdaniem Sądu o braku skłonności do konfabulacji i dążeniu do rzetelnego przedstawienia przebiegu wydarzeń. Zeznania świadków są jasne , dokładne i korespondują z całością materiału dowodowego zebranego w sprawie.

Sąd dał w pełni wiarę dowodom z dokumentów , albowiem dokumenty powyższe zostały sporządzone przez funkcjonariuszy publicznych , nie zainteresowanych rozstrzygnięciem w sprawie , a zatem nie mających logicznego powodu , by przedstawiać nieprawdziwy stan rzeczy w dokumentach . Brak jest na tych dokumentach jakichkolwiek śladów podrobienia bądź przerobienia .

Sąd dał ponadto wiarę wszystkim ujawnionym na rozprawie dokumentom. Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budzi wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Przepis art. 86 § 1 k.w. stanowi, iż karze podlega, kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Przedmiotem ochrony określonym w dyspozycji art. 86 k.w. jest bezpieczeństwo w ruchu drogowym zagrożone przez niezachowanie należytej ostrożności powodujące zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym (§ 1) lub przez niezachowanie należytej ostrożności powodujące zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, gdy sprawca znajduje się w stanie po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka (§ 2). Do nowelizacji z lipca 2010 r. komentowany przepis przewidywał jedynie ogólne niezachowanie należytej ostrożności powodujące zagrożenie w ruchu drogowym. Obecnie po nowelizacji wyraźnie chodzi tu o niezachowanie należytej ostrożności powodujące zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu, ale na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu.

Zachowanie sprawcy naruszające przepis art. 86 § 1 k.w. będzie polegało na niezachowaniu należytej ostrożności, czego następstwem jest spowodowanie zagrożenia w bezpieczeństwie ruchu drogowego. Trzeba przy tym pamiętać, że nie da się przewidzieć ani unormować wszystkich sytuacji, jakie mogą zaistnieć w ruchu drogowym, ocena zachowań uczestników ruchu drogowego w każdym z takich przypadków powinna podlegać ocenie na podstawie ogólnej istoty zasad ostrożnego i rozważnego zachowania się, co podkreślił Sąd Najwyższy w swoim wyroku, stwierdzając, że reguły wynikające z istoty bezpieczeństwa w ruchu muszą być respektowane mimo braku przepisu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 1995 r., III KRN 20/95, OSNKW 1995, nr 11-12, poz. 84). Jak wskazano w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 lipca 1976 r., VI KRN 135/76, OSNKW 1976, nr 10-11, poz. 130, każdy kierowca jest obowiązany do prowadzenia pojazdu samochodowego z należyłą ostrożnością, a więc do przedsięwzięcia takich czynności, które zgodnie ze sztuką i techniką prowadzenia pojazdów samochodowych są obiektywnie niezbędne do zapewnienia maksymalnego bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a także do powstrzymania się od czynności, które mogą to bezpieczeństwo zmniejszyć. Jednocześnie jednak Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, że kierowca nie może skutecznie się bronić przed zarzutem nieostrożności tym, że nie naruszył żadnego przepisu administracyjno-drogowego, a nawet tym, że postąpił zgodnie z istniejącym nakazem albo zakazem drogowym, jeżeli fachowa ocena jego zachowania się w konkretnej sytuacji drogowej z punktu widzenia umiejętności prowadzenia pojazdu na drogach publicznych prowadzi do wniosku, że nie zachował on ostrożności wymaganej do wykonania zawodu lub czynności kierowcy. I odwrotnie - samo naruszenie przez kierowcę takiego lub innego nakazu lub zakazu drogowego nie daje jeszcze podstaw do ścigania karnego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 sierpnia 1961 r., I K 559/60, OSNKW 1962, nr 4, poz. 55).

Zgodnie z przepisami ustawy - Prawo o ruchu drogowym przez określenie „szczególna ostrożność” należy rozumieć zachowanie ostrożności polegającej na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestnika ruchu, a więc pieszego, kierującego, a także innej osoby przebywającej w pojeździe lub na pojeździe znajdującym się na drodze, do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie (art. 2 pkt 22). Słusznie więc Sąd Najwyższy stwierdził, że do odpowiedzialności z art. 86 k.w. konieczne jest ustalenie, że sprawca nie zachował „należytej ostrożności”, a więc takiej, jaka była wymagana w danej sytuacji. Każdy uczestnik ruchu drogowego jest obowiązany do zachowania ostrożności, czyli do postępowania uważnego, przezornego, stosowania się do sytuacji istniejącej na drodze. W niektórych sytuacjach ustawa wymaga jednak od uczestników ruchu drogowego „ostrożności szczególnej”, a więc większej niż zwykle wymagana. Taka szczególna ostrożność to ostrożność polegająca na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestników ruchu do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2003 r., III KK 61/03, LEX nr 77467).

Odpowiedzialność na podstawie art. 86 § 1 k.w. będzie ponosił sprawca, który przez zachowanie nienależytej ostrożności spowodował realne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, czyli groźbę wypadku drogowego czy innego niebezpieczeństwa mogącego prowadzić do kolizji drogowej. Jednocześnie jednak, gdyby w przypadku niezachowania należytej ostrożności nie doszło do zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, wówczas brak jest podstaw do odpowiedzialności na podstawie analizowanego przepisu. (za Tomasz Grzegorzczak (red.), Wojciech Jankowski, Monika Zbrojewska Komentarz do Kodeksu Wykroczeń wydanie II).

Działanie obwinionego M. K. wypełniło wszystkie znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. albowiem w dniu 21 października 2018 roku na drodze krajowej (...) – obwodnicy miejscowości J. przed sygnalizacją świetlną znajdująca się na rondzie (...), kierując pojazdem marki R. nr rej. (...), nie zachował należytej ostrożności i spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że nie zachował bezpiecznej odległości od pojazdu jadącego przed nim i najechał na pojazd marki L. nr rej. (...) kierowany przez W. B. powodując uszkodzenia tylnej części pojazdu na wysokości tylnego zderzaka. Fakt że obwiniony M. K. popełnił zarzucany mu czyn wynika wprost z zeznań świadków : W. B. (k. 3 , k. 6 i k. 77) i K. B. (k. 85-86) oraz dokumentów : kserokopii dowodu rejestracyjnego (k. 8) , protokołu oględzin (k. 9-12) , dokumentacji fotograficznej (k. 13-17) i faktury (k. 25) . Należy wskazać iż protokołu oględzin (k. 9-12) , dokumentacji fotograficznej (k. 13-17) i faktury (k. 25) wynika jakie uszkodzenia w wyniku zdarzenia z dnia 21 października 2018 r. doznał samochód marki L. nr rej. (...).

Z tych względów zarówno okoliczności sprawy , jak i wina obwinionego M. K. nie budzą wątpliwości.

Wymierzając obwinionemu M. K. karę Sąd wziął pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jaki i łagodzące.

W powyższej sprawie Sąd jako okoliczność łagodząca wobec obwinionego M. K. Sąd uznał fakt iż nie był on dotychczas karany .

Natomiast jako okoliczność obciążającą Sąd wziął pod uwagę charakter działania obwinionego i rodzaj naruszonego przez niego dobra .

W powyższej sprawie Sąd na podstawie na podstawie art. 86 § 1 k.w. wymierzył obwinionemu M. K. karę grzywny w wysokości 300 zł. Sąd uznał , iż grzywna w wysokości 300 zł jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez obwinionego M. K. Wymierzenie obwinionemu M. K. kary grzywny w wysokości 300 zł spełni zarówno cele zapobiegawcze i wychowawcze , jakie winny być osiągnięte w stosunku do obwinionego .

Na podstawie art. 121 § 1 k.p.w. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił obwinionego M. K. od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania przejmując je na rachunek Skarbu Państwa biorąc pod uwagę dochody obwinionego .

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji .